

ÎNCHEIERE

15 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul - Valeriu Doagă

Judecătorii - Iuliana Oprea, Sveatoslav Moldovan

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de reprezentantul lui Sîrbu Vladimir, avocatul Litvinenco Igor,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Sîrbu Vladimir și reprezentantul lui, avocatul Litvinenco Igor împotriva Societății Comerciale „Cristicor-con” Societate cu Răspundere Limitată cu privire la încasarea prejudiciului cauzat, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2016

c o n s t a t ă:

La data de 18 august 2014 Sîrbu Vladimir și reprezentantul lui, avocatul Litvinenco Igor au depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății Comerciale „Cristicor-con” Societate cu Răspundere Limitată (în continuare – SC „Cristicor-con” SRL) cu privire la încasarea prejudiciului cauzat.

În motivarea acțiunii au menționat că, la data de 31 august 2012 între SC „Cristicor-con” SRL și Sîrbu Vladimir a fost încheiat contractul fără număr prin care SC „Cristicor-con” SRL s-a obligat să confecționeze și să instaleze geamuri de tip profil PVC la apartamentul nr.103 din str. Mihail Sadoveanu nr.8/2, în termen de 20 de zile din momentul transferării avansului, la o sumă de 1400 de euro, stabilind un termen de garanție a produselor din profil PVC de 5 ani.

Susțin că, SC „Cristicor-con” SRL și-a onorat obligațiile ce țin de confecționarea și instalarea geamurilor în apartamentul menționat, însă nu a asigurat calitatea lucrărilor și serviciilor prestate, deoarece nu corespund cerințelor solicitate, iar geamurile nu rezistă la condițiile atmosferice.

Menționează că, au adresat o pretenție în adresa pîrîtului solicitînd remedierea situației, aceasta fiind lăsată fără răspuns, iar ulterior au înaintat o plîngere în adresa Agenției pentru Protecția Consumatorilor, însă în urma lucrărilor de remediere efectuate de SC „Cristicor-con” SRL neajunsurile depistate nu au fost înlăturate.

Afirmă că, la sesizarea repetată a Agenției pentru Protecția Consumatorilor, pîrîtul a solicitat de a încheia o tranzacție de împăcare.

Argumentează că, potrivit tranzacției de împăcare, SC „Cristicor-con” SRL a recunoscut că geamurile și toate elementele PVC confecționate și instalate în apartamentul nr.103 din str. M. Sadoveanu nr.8/2 sunt necalitative și urmează a fi înlocuite integral, obligîndu-se să înlocuiască acestea în termen de 30 de zile, stipulînd

că în cazul încălcării termenului respectiv, va achita o amendă în mărime de 100 de euro pentru fiecare zi de întârziere, iar pentru confecționarea ferestrelor ce nu vor corespunde condițiilor pct.2 și/sau pct.6 din tranzacția de împăcare va achita o amendă în mărime de 2800 de euro, obligație neexecutată pînă în prezent.

Solicită încasarea din contul SC „Cristicor-con” SRL a sumei de 1400 de euro cu titlu de contravaloarea produsului, a sumei de 18000 de euro cu titlu de penalitate stabilită conform tranzacției de împăcare din 08 iulie 2014, a sumei de 5000 de lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Prin hotărârea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 31 iulie 2015 s-a admis parțial acțiunea, s-a încasat de la SC „Cristicor-con” SRL în beneficiul lui Sîrbu Vladimir a prejudiciului material în mărime de 2800 de euro, convertiți în valută națională la momentul executării hotărîrii și cheltuielile de judecată ce se compun din cheltuielile pentru asistență juridică în mărime de 5000 de lei, s-a respins cerința cu privire la încasarea penalității în mărime de 18000 de euro, s-a încasat de la SC „Cristicor-con” SRL taxa de stat în mărime de 1680 de lei.

Prima instanță a reținut că, SC „Cristicor-con” SRL nu a îndeplinit corespunzător obiectul contractului încheiat la 31 august 2012 și deși au fost confecționate și instalate geamurile din profil PVC în apartamentul nr.103 din str. M. Sadoveanu nr.8/2, ele sunt necalitative, fapt recunoscut de pîrît în pct.1 din tranzacția de împăcare încheiată la 08 iulie 2014, prejudiciindu-l în acest sens pe Sîrbu Vladimir, iar încasarea sumei de 2800 de euro constituie un remediu pentru prejudiciul cauzat ultimului.

Totodată, prima instanță a considerat că, clauza de la pct.9 din tranzacția de împăcare prin care este prevăzută încasarea penalității în cazul în care SC „Cristicor-con” SRL va încălca termenul specificat la pct.2, este una abuzivă și constituie o îmbogățire fără justă cauză.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2016 s-a respins apelul declarat de reprezentantul lui Sîrbu Vladimir, avocatul Litvinenco Igor, s-a menținut hotărârea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 31 iulie 2015.

La data de 28 aprilie 2016, reprezentantul lui Sîrbu Vladimir, avocatul Litvinenco Igor a depus cerere de recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2016 solicitînd admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel, casarea parțială a hotărîrii primei instanțe și emiterea unei noi hotărîri de încasare de la SC „Cristicor-con” SRL a sumei de 1400 de euro cu titlu de contravaloare a produsului, a sumei de 18000 de euro cu titlul de penalitate.

În motivarea recursului a invocat că, instanțele inferioare nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au aplicat legea care nu trebuia să fie aplicată.

Susține că, instanțele inferioare eronat au stabilit că clauza contractuală de instituire a penalității în mărime de 100 de euro pe zi pentru întârzierea executării serviciilor este abuzivă, făcînd referire la dispozițiile art.32 alin.(1) și (2) din Legea privind protecția consumatorilor nr. 105-XV din 13 martie 2003 (în continuare – Legea privind protecția consumatorilor)

Consideră că, instanțele inferioare urmau să aplice prevederile art.32 din Legea privind protecția consumatorilor și pct.9 din tranzacția de împăcare, dar nu pct.10, deoarece SC „Cristicor-con” SRL nu a început să confecționeze ferestre noi conform tranzacției.

Menționează că, instanțele inferioare urmau să încaseze suma de 1400 de euro ca contravaloare a produsului necalitativ, reieșind din dispozițiile art.12 alin.(4) din Legea

privind protecția consumatorilor.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art.433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);
- b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;
- c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;
- d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Conform art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Completul consideră cererea de recurs ca fiind depusă în termen reieșind din faptul că decizia recurată a fost expediată în adresa recurentului la data de 02 martie 2016 (f.d.123), fapt confirmat de reprezentantul recurentului, avocatul Litvinenco Igor, iar cererea de recurs fiind depusă la data de 28 aprilie 2016 (f.d.121-122), prin urmare calea de atac a fost exercitată în termen.

Alegațiile invocate în recurs precum că, instanțele inferioare eronat au stabilit că clauza contractuală de instituire a penalității în mărime de 100 de euro pe zi pentru întârzierea executării serviciilor este abuzivă, nu pot fi reținute, deoarece stabilirea în pct.9 din tranzacția de împăcare din 08 iulie 2014 a unei sume fixe este contrar dispozițiilor legale, or art.32 alin.(1) din Legea privind protecția consumatorului prevede că, pentru încălcarea termenelor prevăzute la art.18 alin.(1), vânzătorul, prestatorul achită consumatorului pentru fiecare zi (oră, dacă termenul a fost stabilit în ore) depășită o penalitate în mărime de 5% din prețul produsului, serviciului în vigoare la data examinării reclamației consumatorului.

Argumentele invocate în recurs precum că, instanțele inferioare urmau să aplice prevederile art.32 din Legea privind protecția consumatorilor și pct.9 din tranzacția de împăcare, dar nu pct.10, deoarece SC „Cristicor-con” SRL nu a început să confecționeze ferestre noi conform tranzacției, nu pot fi reținute, deoarece art. 728 din Codul civil prevede că, clauzele contractuale se interpretează în contextul întregului contract, iar dispozițiile art.726 din aceeași lege, stipulează că, la interpretarea contractului se va ține cont de natura lui, de circumstanțele în care a fost încheiat, de interpretarea care este dată acestuia de către părți sau care poate fi dedusă din comportamentul lor de pînă la și de după încheierea contractului, precum și de uzanțe. Astfel, instanțele inferioare corect au determinat raporturile juridice dintre părți și intenția comună a acestora în baza termenilor folosiți de către ele, fapt cercetat de instanțele inferioare care au dat o apreciere justă a acestor clauze contractuale.

Nu pot fi reținute și cele invocate de recurent în cererea de recurs precum că, instanțele inferioare urmau să încaseze suma de 1400 de euro ca contravaloare a produsului necalitativ, reieșind din dispozițiile art.12 alin.(4) din Legea privind protecția consumatorilor, deoarece norma enunțată prevede și încasarea despăgubirilor pentru pierderile suferite ca urmare a deficiențelor constatate în cadrul termenului de garanție. Respectiv, instanțele inferioare au dat o apreciere justă a circumstanțelor pricinii, prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește prin prisma jurisprudenței CEDO, fosta Comisie a arătat că “... art. 6 §1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes.” (*cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995*).

Completul concluzionează că, din conținutul cererii de recurs nu rezultă existența unuia din temeiurile legale de recurs, iar circumstanțele de fapt invocate de recurent în cererea de recurs nu constituie obiect al recursului, or recursul devolvează exclusiv circumstanțe de drept a pricinii.

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de reprezentantul lui Sîrbu Vladimir, avocatul Litvinenco Igor, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de reprezentantul lui Sîrbu Vladimir, avocatul Litvinenco Igor se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iuliana Oprea

Sveatoslav Moldovan